

”Ingen släpps in i mitt sovrum!”

Johan Gunnarsson möter superartisten Barbro "Lill-Babs" Svensson på klassiska Nalen i Stockholm.

För sex år sedan bestämde sig Barbro "Lill-Babs" Svensson för att lägga av. Det fick vara nog.

Men det gick inte. Suget efter scenen var för starkt.

För **Söndag** berättar hon om längtan efter familjen, ilskan över skvallerpressen och de förbannade rynkorna.

Text: **Johan Gunnarsson** Foto: **Maria Östlin**

TILLBAKA PÅ NALEN. Lill-babs tar plats på den legendariska scenen igen. "Det var och är ett fantastiskt ställe. Ahh, det känns rätt häftigt att vara tillbaka."

Den här intervjun börjar långt, långt borta. I ett vattenland utanför Maspalomas på Gran Canaria sköter Rolando om kunder som vill prova fiskpedikyr. Men det är inte hans riktiga jobb. Till vardags är han fotograf och han berättar yvigt om alla storheter han har träffat. Naomi Campbell är en, en spansk skådis, okänd för mig, en annan. Och så har han träffat "Leel Vavs", det berättar han så fort han får höra att jag kommer från Sverige.

– Es muy simpática. La quiero mucho, säger han.

Hon är alltså trevlig och han tycker mycket om henne. Och dottern Kristin också för den delen. Henne har han också träffat. Han säger att "Leel Vavs" kommer hit två veckor varje år, för att sjunga och spela golf.

Innan vi skiljs åt får jag lova honom att hälsa till Lill-Babs från "fotografen på Playa del Sol".

Fakta

Namn: Barbro Margareta Svensson. Fick smeknamnet "Lill-Babs" av managem Simon Brehm i början av karriären.

Ålder: 74 år och "still going super strong".

Yrke: Sångerska och artist, först och främst, men också programledare och skådespelare.

Familj: Döttrarna Monica Svensson, Kristin Kaspersen och Malin Berghagen, barnbarn och barnbarnsbarn.

Bor: Lägenhet i Stockholm och hus i Järvsö.

Aktuell: Ständigt, närmast som en av fem deltagare i årets upplaga av *Stjärnorna på slottet* på SVT.

Legendariska danspalatset Nalen på Regeringsgatan i Stockholm är drömmarnas scen. Under storhetstiden på 1950-talet ville alla hit, för att dansa bugg eller spela. Monica Zetterlund och Siw Malmkvist var stora nog för ramplyuset mellan de enorma stenpelarna i stora salen, men den lilla uppstickaren från byn Tå i Hälsingland fick hålla till i "Harlem", scenen som "Topsy" Söderlund döpt och tillägnat de mindre kända begåvningarna. Barbro Svensson, numera 74 år och för alltid mest känd som Lill-Babs, tillhörde alltså den senare skaran.

– Jag fick en tia och en macka i köket för att sjunga och en tia för att ta mig hem. →

Foto: KRISTER HANSSON

Lill-Babs med de andra stjärnorna på slottet.

” Håret, ögonbrynen och ögonlocken – allt började **brinna** i ansiktet

”Topsy” ville inte att jag skulle promenera hem.

Hon tar en munfull luft och tittar sig omkring.

– Det var och är ett fantastiskt ställe. Ahh, det känns rätt häftigt att vara tillbaka.

Nu som en superstjärna med en karriär som varat i 60 år.

Tidigare på dagen har Barbro varit och tjuvkikat på ett avsnitt av *Stjärnorna på slottet* och sett sig själv i huvudrollen.

– Usch, jag gillar inte att se mig själv. Det var lite för mycket närbilder. Alla uttryckslinjer som har kommit. Men man blir ju äldre. Det är klart att det är jobbigt, det vet ju alla. När jag var yngre tyckte jag att Viveca Lindfors och mamma var så vackra med rynkor, men nej, det gäller inte för mig själv.

– Annat var det förr när man var ung och vacker. Nu är man bara och.

Men hon gillade att vara med i programmet. Det var både allvar och skoj och hon längtar efter att träffa de andra igen.

– Det är det som är det dumma med det här yrket, man hinner inte träffas. Vi har så mycket kul ihop, som på en turné eller julgala, man byter telefonnummer, men man hinner inte.

Barbro berättar om andra människor hon mött. Några namn känner jag igen någonstans ifrån, klassiska namn, men för henne är de bekanta som på ett eller annat sätt passerat hennes liv. Sammy Davies, Quincy Jones, Ella Fitzgerald, Siw Malmkvist, Inge-

mar Bergman, Roger Moore och The Beatles. När hon stötte på kvartetten från Liverpool i början av 1960-talet var de knappt torra bakom öronen och ville ha Barbros autograf. En av dem, hon minns inte vem, fick en lektion i hur man dansar twist.

Men Nalen lockar inte bara fram trevliga spår från det förflutna. En riktigt otäck händelse kryper också fram. Barbro berättar att hon precis hade tänt en cigarett och stoppade tillbaka en nyss använd tändsticka i asken.

Pang!

Hela asken exploderade och lågorna slog upp.

– Håret, ögonbrynen och ögonlocken, allt började brinna i ansiktet. Jag fick brännsår över munnen och såg förskräcklig ut.

Men hon klarade livhanken.

Dagen efter ringde hon för att sjuknämna sig, med brännskadorna ville hon inte uppträda.

Men dåvarande managern, Simon Brehm – mannen som upptäckte Lill-Babs och gav hennes karriär en start – kallade in henne ändå. Hon hade ju inte feber. Det var först när han fick se henne som han förstod allvaret.

Plötsligt ringer Barbros telefon. En journalist drar oss bryskt bort från minnenas historia. Han vill ställa några frågor och Barbro svarar tålmodigt:

– Jag hinner inte titta på tv, jag jobbar på kvällarna. Jag har hört att det finns några bra deckare, men jag har inte sett dem.

– Jag behöver inga nyårslöften. Jag slutade röka för elva år sedan.

– Vi sjunger mycket hemma, gärna i stämmor. Det gjorde vi när vi var små och det har vi fortsatt med. Ja, det blir allt möjligt i jul, allt från *Hosianna* till *Midnatt råder* och *Gläns över sjö och strand*.

– Vi tittar alltid på Kalle Anka klockan tre och dopp-i-grytan klockan ett har vi alltid. Men nu får du ursäkta, du kan ringa om ett par timmar eller i morgon förmiddag.

Hon hinner inte mer än lägga på förrän det ringer igen. Och igen och igen. Systemen, ytterligare en journalist, en till, någon som heter Hans och två barnbarn. Barbro har svårt att säga nej. Tack och lov, för utan den egenskapen hade vi kanske inte stått där vi står.

– Jag längtar efter att umgås mer med familjen och jag vill se världen. När jag fyllde 68 år... I sex år har jag sagt att jag ska lägga av, men det har inte gått så bra. Det är ju så kul.

Men trots att en titt i hennes kalender tyder på annat har hon dragit ner, och hon reser gärna tillsammans med barn och barnbarn. Ändå, julshow i Lund, hem till Järvsö, pressträff i Stockholm, ett uppträde i New York över nyår, Gran Canaria, allt ska hinnas med innan januari är slut.

Med det tempot är det inte konstigt att man med sökordet ”Lill-Babs” får över en halv miljon träffar på Google. Mestadels är det trevliga saker om uppträdanden, låtar, hennes kärlek till Järvsö och Lill-

Babs säger si och så. Sammantaget kan man nog utgå ifrån att människor, inklusive sådana som jag själv, täckt upp rätt mycket av hennes liv. Men kanske inte allt.

– Det går att hålla saker privat. Jag brukar säga att det inte kommer in någon i mitt sovrum. Det finns saker, inte nödvändigtvis hemligheter, som... Eller säg så här, det finns ett rum för mig och familjen, det är våra liv och de är vi rädda om.

Men bevakningen har också en baksida.

– Jag blev så arg, så fruktansvärt arg.

– Kasta skit på mig, men rör inte mina ungar.

Ilskans anledning var ett omslag på en veckotidning. Dottern Malin hade gjort en teaterroll som Ronja Rövardotter och fått finfin kritik. Men på omslaget basunerades det ut att ”Malin går i mamma Lill-Babs fotspår – kär igen!”

– De anspelade på karlarna jag har haft. Vad f-n hade det med saken att göra.

Men med undantag för det omslaget, ett bisarrt montage i en herrtidning →

Scenstass från melodifestivalen 1961. Lill-Babs kom på tredje plats med bidraget ”April, april”.

Foto: AFTONBLADET

Lill-Babs med Simon Brehm, mannen som satte fart på hennes karriär.

Tre favoriter ur karriären

- **Tågresan ner till Stockholm (1954).** ”När jag fick åka ner och träffa Simon Brehm, det var så stort att det inte fanns på kartan.
- **Annie på Scandinavium (1973).** ”Vi skulle göra sex föreställningar, men fick göra tolv. Det var helt fantastiskt. Tyvärr finns det inga inspelningar av det, inget alls.”
- **Föreställningen och samarbetet med Lars Forsell (1982).** ”Tänk att han skrev en hel show till mig. Det var fantastiskt. Så stort.”

”

Jag är **bra!**
Ha, där fick jag det sagt

och en missvinklad historia från Tyskland – där hon i stället för att showa och vara glad framställdes som dyngrak och i behov av bärhjälp hem till hotellet – har hon sällan framställts i dålig dager.

Hur kommer det sig att just du har lyckats hålla dig kvar i ramplyuset så länge?

– Jag är bra! Ha, där fick jag det sagt. Sven Bertil Taube sa det till mig en gång. ”för helvete, säg att du är bra. Det är ingen jävel som klarar sig i den här branschen om man inte är bra.”

Jo, det är klart att du är bra, men har du något knep?

– Nej. Jag tror att man måste vara nyfiken och man måste älska det man gör. Jag tycker det är fantastiskt att få sjunga och berätta för en publik. Det är skrott ibland och tårar ibland. Man kan inte ljuga för en publik, man måste vara ärlig.

Apropå framgången, hur kom det sig att du inte satsat på utlandet?

Du lanserades väl i Tyskland med ”Är du kär i mig ännu, Klas-Göran”?

– Jodå, det gick jättebra. Två år i rad blev jag framröstad som den näst mest populära tv-personligheten. Jag blev jättestor, det blev bara så. Men jag hade ungarna, och folkparkerna i Sverige. Det var så stort för mig, det var det bästa som fanns. Och barnen kunde åka med.

Men på sätt och vis slår du utomlands fortfarande. Jag träffade en fotograf på Gran Canaria för ett par veckor sedan och jag lovade att jag skulle hälsa till dig. Han gillar dig skarpt.

– Aha, vad roligt. Tack!

Eftersom du förhoppningsvis fortsätter att inte lägga av, har du något drömprojekt du skulle vilja göra?

– Jag har inte gjort någon allvarlig roll på teater. Jag fick känna på det för några år sedan i hyllningen till Lars Forcell, jag var Mor Åse i *Peer Gynt*, och då kände jag vibrationerna. Jag fick också ett erbjudande en gång och jag blev lite ledsen att jag inte kunde ta den.

– Men nej, inte egentligen. Jag har fått göra allt. □

Självporträttet

”Ska jag rita ett? Men jag kan inte rita. Jag måste ha ett blankt papper, inte det där knöggliga. Så ja, så måste jag ha... Så... Men jag kan inte. Svart färg... svarta, svarta... och så ska jag ha polotröja. Så jädra tjock i ansiktet är jag inte... Okej, så där blev det.”

BLICKAR FRAMÅT.
Lill-Babs har gjort allt – utom en allvarlig roll på teatern – något hon gärna vill pröva.

Till sist tänker Johan:

”Lill-Babs” berättade att hon har ett fan i min gamla hemstad Växjö som heter Lasse, 71. Tre gånger om året, varje år, ringer han till henne, på hennes födelsedag och namnsdag för att gratulera och när han själv fyller år. Så jädra vackert! Jag kan inte låta bli att tänka att det är underbart att sådana människor finns. Heja Lasse! Och det är minst lika underbart att det finns människor som har gjort sig förtjänta av att ha sådana fans. Heja Barbro!